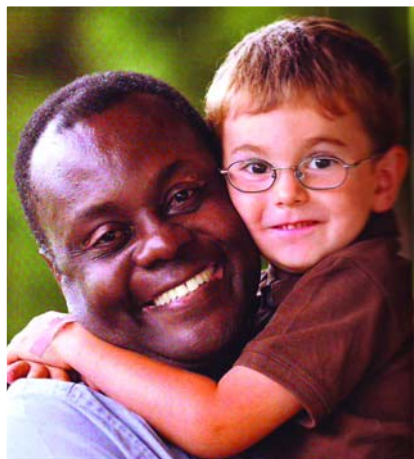

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • V. évfolyam, 1. szám • 2011. május

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Devecser és Kolontár – A nyári tábor után

Adventi „nagyüzem” a Missziós Gyermek Társaságánál

Segíteni a szegények legszegényebbjeinek

Krisztus az Élő Víz hordozója

Egy üzletember afrikai iskolája

Az újrakezdés folytatása

Gambiában magyarként

A Pápai Missziós Művek (PMM) a katolikus egyház legnagyobb központi segítő szervezete, amely négy ágazatán keresztül koordinálja és támogatja Krisztus egyházának missziós küldetését.

Hitterjesztés Műve

Alapítója:

Pauline Marie Jaricot
(1799–1862)

Hivatalos alapítás:

1822. május 3.

XI. Piusz pápa

1922. május 3-án

„pápai” státusszal ismeri el.

A Szent Gyermekség Műve – Missziós Gyermek Társasága

Alapítója:

Charles Auguste Marie de Forbin-Janson
(1785–1844).

Nancy püspöke.

Hivatalos megalakulás:

1843. május 19.

XI. Piusz pápa 1922. május 3-án

„pápai” státuszt adományozott a műnek.

Hivatása:

„...hogy az evangélium minél jobban elterjedjen...”

Hivatása:

„Gyermekek segítenek a gyermekeknek”

Szent Péter Apostol Műve

Alapítói: *Jeanne Bigard*

asszony (1859–1934)

és édesanyja. *Stephanie.*

Hivatalos alapítás:

1889.

XI. Piusz pápa

1922. május 3-án „pápai” címmel ismeri el.

Missziós Unió

Alapítója:

Boldog Paolo Manna

atya (1872–1952),

misszionárius.

Hivatalos alapítás:

1916. október 31.

XII. Piusz pápa

1956. október 28-i

rendeletében

„pápai” címmel ruházta fel.

Hivatása: „Menjetek tehát és tegyétek tanítványommá mind a népeket!”

Hivatása: „Mindenki misszionárius”

Az ágazatok célja azonos: segíteni Jézus Krisztus evangéliumának elterjedését. Az evangelizáció, a missziós tanúságtétel lelki és anyagi támogatásban is kifejeződik.

A PMM fő irányítója a pápa, a római Népek Evangelizációja Kongregáción keresztül. A világ csaknem kétszáz országában a PMM nemzeti igazgatóságai végzik a missziós és koordinációs tevékenységet.

A hagyományos missziós szervezetek – például a szerzetesrendek – tagjai közvetlenül a missziós területeken élik hivatásukat, gyakran igen nehéz körülmények között, akár üldöztetések és veszélyek közepette is.

Napjainkban az evangelizáció új formái és újabb szereplői is megjelennek: papokon és szerzeteseken, laikusok csoportjain és szervezetein, valamint az egyéni és pasztorális párbeszéd különböző megnyilvánulásain keresztül.

A hagyományos és az új szervezetek közötti missziós együttműködés kibontakoztatását a II. Vatikáni Zsinat a Népek Evangelizációja Kongregációra bízta, amely ezt a feladatot a Pápai Missziós Művek, illetve a hozzá tartozó négy ágazat segítségével végzi.

A PMM célja és elsődleges feladata, hogy felébressze és elmélyítse Isten népének missziós tudatát és lelkületét; hogy informálja a katolikusokat az egyetemes egyház életéről és szükségleteiről; hogy arra buzdítsa a helyi egyházakat: imádkozzanak egymásért, és felajánlásaikkal segítsék egymást.

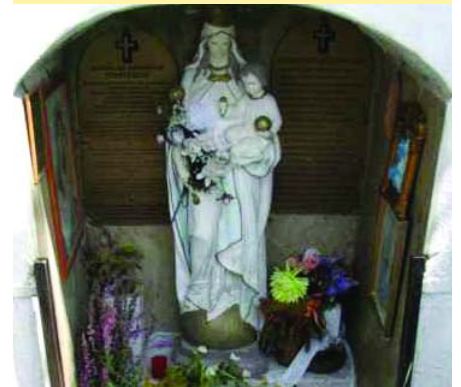
A hívek által a világ plébániáiról és egyházmegyéiből összegyűjtött adományok az egyház Központi Szolidaritási Alapját képezik, amelyek pénzügyi segítséget nyújtanak a missziós területeken működő egyházi szervezeteknek evangelizációs, liturgikus és szociális tevékenységükhez.

A Pápai Missziós Művekről és a magyarországi nemzeti igazgatóság tevékenységéről bővebben a www.papaimisszio.hu internetes oldalon tájékozódhatnak kedves olvasóink.

Tartalom

Devecser és Kolontár
– a nyári tábor után

5

Adventi „nagyüzem” a Missziós Gyermek Társaságánál

6

Magyarok Kongóért

8

Jelmezben – keresztényként

9

Segíteni a szegények

10

legszegényebbjeinek

Jézus Krisztus

12

az Élő Víz hordozója

Boldog John Henry Newman

13

bíboros és a misszió

Egy üzletember afrikai iskolája

14

Misszió papokért,

szereztesekért

15

Kollégiumszentelés

Panchkuiban

16

A Pápai Missziós Művek

éves találkozója

18

Gambiában magyarként

20

Szorgalmas nép

– szép országban

21

Rejtvények gyermekeknek

22

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek

Főszerkesztő, felelős kiadó:

P. Benven Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója

Szerkesztő: Rózsa Mária

Tördelés, laptevő: Bukovszki Antal

Korrektor: Somfay Krisztián

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • Tel./fax: 06-1-226-4610
www.papaimisszio.hu • e-mail: pmmmisszio@gmail.com

Nyomás: D-Plus Kft.,

Felöl vezető: Németh László ügyvezető

Ajándékok hálából

2011. május 9-től 14-ig Rómában voltam, a PMM igazgatóinak éves, nemzetközi konferenciáján. Ez alatt az idő alatt alkalmam volt beszélgetni a kongói igazgatóval is, aki nagyon megható dolgokat mesélt nekem az ott élő keresztényekről.

Elmondta, hogy a hívek soha nem mennek üres kézzel a templomba, mindig visznek magukkal ajándékot Istennek. Nem nagy vagy különleges dolgokról van szó, hanem a terményeikből válogatott kisebb ajándékokról, mint például kukorica, zöldség, gyümölcs, csirke, gabona vagy tojás. Vannak persze, akik pénzadományt tesznek az oltár elé.

Sajnos Kongóban az időjárás az utóbbi években egyre szélsőséesebb. Vagy nagy a szárazság, vagy nagyon sok eső esik, így a vetemények elpusztulnak, vagy ki sem kelnek. Mégis visznek az Istennek – hálából – abból a kevésből, amijük van. Fáj nekik, amikor erre nincs lehetőségük. Isten jelen van az életükben, és számukra az jelenti a valódi boldogságot, ha adhatnak – mondta az igazgató atya.

Ezek a szavak mélyen megérintettek. Isten nem azt nézi, hogy ki mennyit ad, hanem arra tekint, ki milyen lelkülettel teszi. Vagyis a szándéokra és a szeretetre tekint.

Kedves testvérek, ha szeretettel adunk a rászorulóknak, nekünk soha nem lesz kevesebb, hanem sokkal többet nyerünk, és mennyei kincseket gyűjtünk. Mindenkinek lelki töltekezést kívánok, és Isten fizesse meg a nagylelkű adományokat, amelyek őszinte, tiszta szeretetből fakadnak!

P. Benvin Sebastian Madassery SVD

A Pápai Missziós Művek
magyarországi nemzeti igazgatója

Hírek a világmisszió életéből

◆ Ázsia/Japán

Japán szendai püspöke megköszönte a Szentatyának és a világegyháznak azt a segítséget, amelyet a természete-

ti katasztrófa áldozatainak nyújtott a katolikus egyház. „A Japánba eljuttatott adományok sokat segítenek nekünk abban, hogy a tragédia után ismét talpra állhassunk” – mondta a

földrengést és cunamit követően a japán főpásztor. A Szentszék a nagycsütörtöki pápai szentmise perselypénzét is erre a célra küldte el. A Cor Unum Pápai Tanács 150 ezer dolláros gyorssegélyét is a szükségét szenvedő emberek megsegítésére, a templomok és a lakások újjáépítésére fordítják. A város karitászközpontjában koordinálják az adományokat, és sok önkéntes segít az otthontalan idősök, árvák ellátásában is. A püspök elmondta: „Mind az öt kontinensről tapasztaljuk a szolidaritást, magánszemélyektől kezdve csoportokon át egész egyházmegyékig, akik mind segíteni szeretnének ne- >>

Május közepén, Rómában tartották a Pápai Missziós Művek ez évi konferenciáját, amelyen több mint százan vettek részt a világ minden tájáról. A Szentatyát az Apostoli Palotában fogadta a PMM országos igazgatóit, valamint a Népek Evangelizációja Kongregáció új prefektusát, Fernando Filoni érseket. XVI. Benedek emlékeztette őket: „Az egyháznak nincs olyan területe, amely ne lenne missziós, de nem lehetünk misszionáriusok anélkül, hogy szenvedéllyel ne fordulnánk a hirdetendő üzenet felé és el ne bűvölne szépsége. ...Ma is az a keresztény tanúságtevő, aki beszél a »nagy reményről« a gyakran elkeseredett emberiségnek. ...Az egyházban minden az evangelizáció szolgálatában áll. Minden kereszténynek vállalnia kell azt a sürgető munkát, amit Isten országának építése jelent.”

Küldetésben járunk

Missziós szolgálatunk segíti összegyűjteni az Úr szétszórt gyermekeit, hogy Isten népévé legyenek. Szívből köszönünk minden lelki és anyagi támogatást. Isten fizesse meg sokszorososan!

PÁPAI MISSZIÓS MŰVEK

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Számlaszámunk:

11600006-00000000-27778649

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is, melyek megválaszolására külön rovatot tervezünk. Természetesen honlapunkon keresztül is lehet üzenni, kérdezni:

www.papaimisszio.hu

E-mail: pmmmisszio@gmail.com,

vagy Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Tel.: (06-1) 226-4610

» künk. Ez azt mutatja, hogy az Úr nem hagy minket egyedül ezekben a nehéz időkben és szörnyű szükségünkben.”

◆ Ázsia/Kína

A kínai katolikus közösségek imával és a szolidaritás konkrét gesztusaival segítik a japán földrengés és más katasztrófák áldozatait. A kínai katolikus segélyszervezet közzétett egy adományozásra szóló felhívást is a japán emberek javára. A hongkongi püspök még március 11-én arra hívott minden papot, szerzetest és seminaristát, hogy imádkozzanak a földrengés és cunami áldozataiért és kérjék Istent, legyen irgalmas az áldozatokhoz.

◆ Európa/Olaszország

Június 26-án avatják boldoggá *Clemente Vismara* (1897–1988) atyát (*képünkön*), aki a külmissziók pápai intézetének tagja volt, és akit Burma pátriárkájának is neveznek. Hatvanöt évet töltött Burmában, ahol az ország evangelizálásáért tevékenykedett fáradhatatlanul. Olaszországban aznap, vele együtt még két milánóit avatnak boldoggá: *Serafino Morazzone* atyát és *Enrichetta Alfieri* nővért. A három jövődő boldog kitűnő bizonyítéka annak, hogy Isten szeretetből teremt az embert, gondviselő atyaként szereti, és korunkban is meghív férfiakat és nőket szolgálatára, akik a prófétáéhoz hasonló buzgósággal válaszolják: „Itt vagyok, engem küldj el!” (Iz 6,8)

Még egy boldoggá avatási hír: a Szatmári Egyházmegye nagy ünnepre készül. 2011. július 3-án, Szatmárnémetiben boldoggá avatják a Szatmári

Római Katolikus Egyházmegye egykori püspökét, *Scheffler Jánost* (1887–1952).

◆ Óceánia/Ausztrália

A tavaly ötvenhárom százalékkal emelkedett a katolikus iskolákba jelentkezők száma Ausztráliában. A melbourne-i érsekség katolikus képzés-felelőse, *Stephen Elder* elmondta, hogy a szülőknek egyre nagyobb a bizalma a katolikus intézmények iránt, valamint értékeli a pedagógusok munkáját. „A szülők tudják, hogy a katolikus iskolák a tanítás és a hit élő közösségei, és a fiataloknak egy szolid, értékeken nyugvó alapot közvetítenek”.

◆ Óceánia/Pápua Új-Guinea

„A fiatalok egyházhoz való közeledését a helyi egyház úgy segíti, hogy szociális-gazdasági fejlődési központokat hoz létre, azonkívül szakiskolákat is. A katolikus közösség nagyon aktív az oktatás terén, amely segít abban, hogy kapcsolatban maradjanak a fiatalokkal és közvetítsék nekik a keresztény értékeket” – mondja *P. Valentine Gryek* lengyel misszionárius, aki a pápua új-guineai Pápai Missziós Művek igazgatója, és aki már huszonöt éve él az országban. „A misszió számításba veszi az ország kultúrájának, lakosságának, nyelvének sokszínűségét. (...) Ezenkívül az itteni egyház nyitott a külmisszióra is: nyolc helyi pap működik különböző missziós országokban. Nagy szükség van ugyan itt is papokra, de mivel a Szentlélek vezeti a missziót, örülünk, hogy az Ő eszközei lehetünk.”

◆ Ázsia/Pakisztán

Keresztény lányok esnek áldozatul az erőszakos iszlám vallásra térítésnek, nemi erőszaknak és kikényszerített házasságnak Pakisztánban. Az áldozatok főleg keresztény és hindu lányok, tehát a vallási kisebbséghez tartoznak. „Gyakran nincs bátorságuk feljelenteni az erőszakoskodókat” – mondja egy szerzetesnővér, aki elbújtatja és segíti azokat a lányokat, akiknek sikerül elmenekülni. De a tendencia nagyon nyugtalanító: évente ese-

tek százait regisztrálják, és azo, amely napvilágra kerül, csak töredéke annak, ami valójában megtörténik.” Egy olyan társadalomban, amely túri a vallási kisebbségeket, és főleg a nők feletti diszkriminációt, a többségi vallás és az uralkodó szociális rendszer arra szolgál, hogy érvényt szerezzen az elnyomásnak.

◆ Afrika/Elefántcsontpart

„Az erőszak nem megoldás. Üzenetünk egyszerű: együtt kell élnünk mindnyájunknak. Bármilyen népcsoporthoz, bármilyen valláshoz vagy politikai csoportozathoz is tartozunk” – mondta *Celestine Ikomba* atya, szkalabriniánus szerzetes, az elefántcsontparti Abidjanban. A városban élő, a kikötőben dolgozó misszionárius a béke követe kíván lenni a felkelések, zavargások, harcok közepette is. „Találkozókat szervezünk a két elnök hívei között és próbáljuk a feszültségeket mérsékelni, és megelőzni a félreértéseket, amelyek további erőszakhoz vezethetnek. Támogatjuk az elefántcsontparti püspökök békére szólító felhívását is.”

Devecser és Kolontár

A nyári tábor után

Tavaly őszi számunkban beszámoltunk a Missziós Gyermek Társaságának nyári táboráról, amelyet augusztusban, Devecserben tartottak. Ekkor még senki sem gondolta volna, hogy a néhány héttel később, októberben bekövetkezett vörösiszap-katasztrófáról szóló hírek fogják megmozgatni a „Szeretetmorzsákat”. A szörnyű híreket hallva a missziós gyermekcsoportok kísérőikkel, felnőtt segítőikkel és a szülőkkel együtt azonnal közös imakilencedet kezdeményeztek a katasztrófa sújtotta Devecser és Kolontár családjaiért, gyerekeiért.

„Hívunk mindenkit, hogy kilenc napon keresztül minden nap imádkozunk egy tized rózsafüzért az áldozatokért, a károsultakért, minden teremtményért” – szólta a felhívásuk.

December 19-én „Advent hangjai” címmel karácsonyi koncertet rendeztek Devecserben, amely után az iszapkatasztrófa által sújtott devecseri családok átvehették azokat az ajándékokat, amelyeket Magyarország egész területéről küldtek az adományozók. A rendezvényen a Pápai Missziós Művek, azon belül a Szent Gyermekség Műve is képviseltette magát. Néhány nagylelkű szülőnek és csoportkísérőnek köszönhetően a főt

és a rákosszentmihályi missziós gyerekek is részt vehettek e szép ünnepen. Az egyik legjelentősebb ajándék

pedig a Szentírás volt, hiszen fontos, hogy legyen belőle minden családban. Jó néhány házban ezt is tönkretette a vörösiszap. A felnőttek teljes Bibliát, a gyerekek Gyerekbibliát kaptak, amelyek azt az üzenetet hordozzák, hogy a testté lett Isteni Ige, Jézus Krisztus az, aki új reménységgel tölti be az emberek szívét, s világosságával fényt hoz még a legreménytelenebbnek tűnő élethelyzetekbe is.

Azon a napon mindenki, a megajándékozottak, a segítők és a missziós gyerekek is megtapasztalhatták a Szentírás szavait: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (ApCsel 20,35)

Mezei Csenge, Rákosszentmihály

Gyermekszemmel

A szomorú esemény kapcsán egy missziós gyermek eleveníti fel emlékeit:

A nyári tábor idején még senki sem gondolta volna, hogy néhány héttel később a Devecser és Kolontár katasztrófa sújtotta helyszínein készült fotókon próbáljuk felfedezni a táborban megismert kedves helyszíneket, a bejárt Jézus ösvény egy-egy darabkáját. Mi még teljességében élvezhettük a Családok Háza és a Papkert szíves vendégfogadását, ihattunk Mária kútjának szent forrásvizéből, baktathattunk a „Jordán folyó”, azaz a Tarna patak partján.

Különösen is fájó volt hallani, hogy az áldozatok között is volt egy kisgyerek. A maró áradat hirtelen zúdult Kolontárra. A legelső kiüritendő épület éppen az iskola volt.

A karácsony előtti héten elutaztunk Devecserbe. Akkor tapasztaltam meg azt a pusztítást és azt az életet, amit addig a híradásokban láthattam, olvashattam. Százötven emberrel tettünk jót azzal, hogy gyerek és felnőtt Bibliát és ajándékokat osztottunk. Máshonnan is jöttek, énekeltek, segítettek. Nem vártunk ezért jutalmat, de kaptunk. CD-t, újságot. Ahogy végignéztem azon a rengeteg emberen, szinte könnybe lábadt a szemem. Nem volt olyan, aki ne lett volna hálás, boldog. Tudom: „Ha ajándékot adsz: add a szíveddel, nehogy a kinyújtott kéz ott maradjon viszonzást várni.”

Adventi „nagyüzem” a Missziós Gyermek Tár

Az adventtől vízkeresztig terjedő időszak az egyik legmozgalmasabb a Missziós Gyermek Társaságának életében. Az új egyházi év kezdetén a gyerekek megkezdik az ismerkedést az új „nagyprojekttel” – ez az idén a Kongó-Nkayi misszió, amiről magazinunkban részletesen is olvashatunk.

Ebben az időszakban iktatják be a legtöbb új csoportot, illetve fogadják be a már meglévő csoportok új tagjait. Adventben új csoportok alakultak Pásztón, Nagybárcányban, Makón, Pápakovácsiban és Bakonyjácán, és új tagokkal bővült a cseszneki missziós gyermekcsoport.

Nagy öröm mindannyiunk számára, hogy az alig másfél éve újjászületett Szent Gyermekség Műve missziós gyermekcsoportjainak száma megduplázódott; és 2010 végére már tizenhét csoport csaknem négyszázötven taggal működött hazánkban.

Advent és vízkereszt között a PMM munkatársai is gyakran kelnek útra Sebastian atyával: az ünnepi beiktatási szentmisékre, előadások, lelki napok tartására.

Betlehemezés Cseszneken

Ez az időszak a Szent Gyermekség Művének egyik legnagyobb adománygyűjtő alkalma is, amire a csoportok nagy lelkesedéssel készülnek. Ajándékokat készítenek, amelyeket a

karácsonyi vásáron eladnak, készülnek a betlehemezésre, „csillagjárásra” – és nem utolsósorban részt vesznek közösségeik adventi lelki programjain is.

Az idei adventben különösen is fontos esemény volt a missziós gyermek életében a devecser-kolontári katasztrófa áldozatai számára végzett adománygyűjtés és ima.

Január hatodika, vízkereszt napja, pedig hagyományosan a Missziós Gyermek Társaságának ünnepe. Ez az a nap, amelyen Jézus földi életének első napjaiban megmutatkozik a teljes emberiséget jelképező napkeleti bölcsék előtt, akik őt keresték, felismerték, „leborultak és hódoltak neki” (Mt 2,11). Ezt a napot a missziós gyermekcsoportok külön is megünneplik, sok családnál a ház- vagy lakásszentelésen a missziós gyermekek is részt vettek.

Örömet és megerősítést jelentett, hogy *Márfi Gyula* veszprémi érsek vízkereszt ünnepe alkalmából kiadott egyházmegyei körlevelét teljes egészében a missziós elkötelezettségnek szentelte.

Az Öröm Vasárnapja Cseszneken

Az új missziósok beiktatásáról: „A szentbeszéd után az oltár előtt sorakoztak fel a régi és velük szemben az új gyerekek. Egy szép, a gyermekekért mondott könyörgés után egyesével álltak elének az avatandók, úgy, hogy mögöttük egy régi állt. A felavatás után közös ima és ének zárta az eseményt, és folytatódott a szentmise. A falu számára készült ünnepi műsor is a mi gyerekeink ajándéka volt.”

Matykó Árpád,
a cseszneki csoport kísérője

Az új csoport Pásztón

saságánál

A készülődés

Az emberek az ünnepekben lelik örömüket. A mi csoportunk is nagyon készült adventben. Játsoztunk, beszélgettünk, imádkoztunk. Először Kis Szent Terézről volt szó és arról, hogy ő mennyi mindent tett. Sokat beszélgettünk arról, hogy milyen fiatalon kezdett jót tenni, másokért imádkozni. Kislányként annyira érett

mondtuk imaszándékainkat a koszorún meggyújtott gyertyák mellett, majd jött az előadás, ami a hitről, a szeretetről, a reményről és a békéről szólt, és arról, hogy mindezek ne aludjanak ki az emberek szívéből. Ezután jött a mézeskalács-készítés! Nyújtottuk a tésztát és szaggattuk a formákat,

Adománygyűjtésünk 2010 decemberében

Novemberi találkozókon elhatároztuk, hogy a Szent Gyermekség csoport is részt vesz az Ökumenikus Iskola karácsonyi vásárán. Készítettünk könyvjelzőket, kis zsákokkába sőt öntöttünk, és ezt a mondatot írtuk rá: „Ti vagytok a föld sója!” Gyertyára ragasztottuk a szent gyermekség-matricát, amelyre a következő idézet került: „Ti vagytok a világ világossága!” Gyöngyből rózsafüzért fűztünk, természetesen öt színből. Bébiételes üvegekbe diót, mogyorót és más aszalt gyümölcsöt tettünk, majd csurgattunk rá mézet. A tetejét kis vászonnal fedtük be.

Elérkezett a várva várt nap. Elhelyeztük az asztalunkon az árukat, felvettük a zöld sapkánkat, és vártuk az érdeklődőket. Az asztal fölé egy nagy lapra felírtuk a jelmondatunkat: „Kis imával, kis áldozattal gyermekek segítenek a gyermekeknek”. Az érdeklődőknek meséltünk a misszióról, és kértük, hogy támogassák a rászoruló gyerekeket a só, a gyertya vagy a méz megvásárlásával. Néhány óra múlva szinte teljesen üres lett az asztalunk.

Sokan ismerték meg ekkor a Szent Gyermekség Művét, és több mint tízezer forint gyűlt össze, amit nagy szeretettel küldtünk a kongói gyerekeknek.

Fóti Kis Szent Teréz-csoport

A rákosszentmihályi missziós gyermekcsoport

volt, hogy belépett a karmelita rendbe. „Nem az az igazi nagy tett, ha sokat adunk, hanem, ha nagyon szeretünk.” (Lisieux-i Szent Teréz)

Az advent legelején adventi koszorút készítettünk. Rengeteg alapanyagunk volt, így mindenkinek lett saját koszorúja. Egy másik alkalommal, két héttel karácsony előtt színdarabot adtunk elő. Imával kezdtük a foglalkozást, el-

díszítettük különböző finomságokkal. Épp nagy volt a hó, így a fiúk kedvet kaptak hógolyózni. Amikor kifáradtak vagy fájni kezdtek, bejöttek melegedni, forró teát inni és a frissen sült mézeskalácsot megkóstolni.

A karácsony előtti héten pedig elutaztunk Devecserbe, hogy segíthessünk a bajbajutottaknak.

M. Csenge, Rákosszentmihály

Magyarok Kongóért

Nkayi projekt és missziós gyűjtés

A Panchkui kollégium javára kezdeményezett adománygyűjtési felhívásra kapott buzdítások, és a tapasztalt együttérzés bátorított fel bennünket arra, hogy ebben az évben egy új missziós terület felé forduljunk.

Nkayiról, Sr. Rani Alex ferences mária missziós nővérről, és az Afrikában végzett missziós munkájáról a Népek Missziója Magazin lapjain már olvashattunk. A Szent Gyermekség Műve idei nagyprojektjének a Kongó-Nkayi misszió támogatását választotta. A gyerekek a világmiszióért elmondott

imáikban egész éven át megemlékeznek Rani Alex nővérről, nővértársairól és a missziós területen élő gyerekekről, családokról. Áldozatvállalással pedig – a zsebpénzükről vagy egy-egy számukra kedves dologról való lemondásukkal – arra gyűjtene, hogy hozzásegítsék a nővéreket egy terepjáró beszerzéséhez.

Szeretettel kérjük minden kedves barátunk, olvasónk figyelmét, imáikat és lehetőségeik szerint anyagi támogatásukat! Kérjük, hogy akik a missziókban élő gyermekek és az ő lelki,

testi gondozásukat végző, önfeláldozó misszionárius papok és szerzetesek támogatása iránt felelősséget éreznek, segítsék a Kongo-Nkayi programot!

A missziós gyermekek adventi adománygyűjtéséhez a családok támogatására is számítunk. Külföldi példa alapján „autós gyűjtést” indítottunk, amelyhez minden autóval rendelkező felnőtt csatlakozhat. Minden balesetmentesen levezetett 1 km után 1 forint (azaz 100 km után 100 forint) adománnyal támogathatjuk a Kongó-Nkayi (autós) projektet.

Az adományokat a missziós gyermekcsoportok gyűjtődobozzaiba bedobva lehet eljuttatni, de csekken vagy átutalással is lehet adományozni:

Pápai Missziós Művek,

1223 Budapest, Jókai Mór utca 14.

Számlavezető bank:

Erste Bank, Budapest.

Bankszámla száma:

11600006-00000000-27778649

Kérésre szívesen küldünk további csekkeket!

Az átutaláson,

illetve a csekken kérjük, szíveskedjenek feltüntetni:

KONGÓ, misszió!

Rani nővér Zanagában

Sr. Rani Alex Cherickal FMM nővér hét éve szolgál Kongóban és negyedik éve a Nkayi Egyházmegyében, Zanaga városban. Zanaga missziós terület, több mint háromszáz kilométerre van az egyházmegye központjától, és ugyancsak háromszáz kilométerre a fővárostól, Brazzaville-től.

Rani nővér gyakran jár egyik missziós területről a másikra, mivel nemcsak a helyi iskola igazgatója, de nővértársaival együtt a térség falvainak, városainak plébániáit is gyakran látogatja. Egy-egy település között a távolság gyakran több mint száz kilométer.

Az országot hosszú évtizedekig polgárháború sújtotta, amely csak nemrég, 2005-ben került nyugvópontra. Utak, városok, üzemek, templomok, iskolák, kolostorok pusztultak el. Az újjáépítés lassan és nehezen folyik.

Nkayi egyházmegye lakói melegszívűek és szívélyesek, annak ellenére, hogy nagyon szegények. Az emberek többsége a földeken dolgozik, tápiókat, kukoricát, földimogyorót és idénygyümölcsöt termesztenek. Nagy családokban élnek sok gyerekkel, unokatestvérrel.

A missziós iskolában a gyerekek írni, olvasni és imádkozni is tanulnak, és azt is megtanulják, hogy hogyan kell a kertjüket megművelni.

Az egyház nagyon aktív és élő, sok zenével, tánccal, sokféle tevékenységgel. Vásárnaponként tele van a templom. Két plébánia között a távolság nem ritkán nyolcvan-száz kilométer, így az embereknek a nagy távolságokat gyalog kell megtenniük, ha templomba akarnak menni. Minden plébánián van missziós állomás. Nagyon kevés a pap, ezért a közlekedési eszközök hiánya és az utak állapota miatt sajnos a plébániákra elég ritkán, nehezen tudnak eljutni.

Zanaga városban, ahol Rani Alex nővér dolgozik, kb. nyolcezer katolikus él. A plébánián sokféle csoport működik. Háromszáz ministráns szolgál rendszeresen az oltárnál.

Jelmezben – keresztényként

Örömmel tekintünk vissza a nagybárkányi hittanosok farsangi multságára! Február 19-én tartottuk a jelmezbált, amelyen huszonhat gyermek vett részt, köztük a Lisieux-i Kis Szent Teréz missziós csoportunk, amelynek tagjai a szervezésben és a szereplésben is nagyon tevékenyek voltak.

Idén mindannyian szenteknek öltöztek be! Jó volt látni a lelkesedést a gyerekekben és a felkészítés közben mellettük álló szülőkben is. „Találkoztunk” Kis Szent Terézszel, Szent Erzsébettel, Szent Margittal, Szent Benedekkel, Szent Ritával, Szent Tarziciusszal, Szent Józseffel, valamint ferences testvérekkel, és arkangyalokkal is. A két kis színdarab a lourdes-i csodából (Szűz Mária és Bernadett), továbbá a fatimai gyerekek jelenései alapján (Ferenc, Lúcia, Jácinta, Szűz Mária) elevenedett meg.

Az eseményt imával kezdtük, majd egyénileg és csoportosan mutatkoztak be a gyerekek, így megismerhet-

tük, milyen szenteket „képviselnek”. Ezt követően egy csoportos játékkal örvendeztettük meg őket, amelyben segítségemre volt két hetedikes leány is. Ügyességi versenyek, kvíz kérdések, képfelismerő memória feladat, és egy bibliai történet leírása is szerepelt benne. A gyerekek nagyon ügyesek

voltak és nagyon élveztek. Utána agapé, majd tánc, táncos játékok és tombola következett. Úgy döntöttünk, hogy a tombolából befolyt összeget a Szent Gyermekség Művének juttatjuk el.

A hangulat szuper volt! Öröm volt látni a gyerekeket, milyen egységben tudunk együtt ünnepelni! Annyira jól sikerült a farsangi bál, hogy – többek kérésére – egy hét múlva megismételtük, ami tovább erősítette az összetartozást.

Nagybárkányban egyre több az érdeklődő a Szent Gyermekség Műve iránt! Imádkozunk védőszentünkkel, Lisieux-i Szent Terézszel együtt, segítségét kérjük és lemondásainkkal áldozatokat hozunk a jövő tagokért.

Dancsák Viktor

Használt mobiltelefonok a misszió javára

Az Isteni Ige Társasága (verbiták) használt mobiltelefonokat gyűjt, amelyeknek árából a missziókban dolgozó verbita atyák és testvérek munkáját segítik. (Fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!)

A telefonokat a következő címre lehet küldeni: Missziós Titkárság, 9731 Kőszeg, Pf. 74. vagy 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

e-mail: verbita@verbita.hu • telefon: 06-30/418 91 96

Segíteni a szegények legszegényebbjeinek

A halálos betegek klinikája a remény szigete lett Kalkuttában. A Boldog Teréz anya által alapított klinika napjainkban is sok önkéntes segítőt vonz az iparosodott országokból. Vajon mi készíti őket arra, hogy szembeszálljanak betegséggel, szenvedéssel és nyomorral, és szolgálják a rászorulókat?

Még egy olyan fickónak is, mint *Lion*, vannak gyenge pillanatai. Egyébként az egész testén tetovált angol fiatalember olyan, mintha „felhúzták” volna. Vicceket kiabál a termen keresztül, amelyeken ő nevet a lehangosabban. És tanácsokat ad az újaknak: „Itt jó gyomorra van szükséged!”. Most neki magának van erre szüksége. Erős karjaival gyengéden nyomja le az egyik beteg lefogyott testét a matracra. Arcát elfordítja. Csak néha kockáztat meg egy pillantást vetni a lábra – illetve arra, ami a vonatbaleset és az amputáció után megmaradt. Az olasz származású *Teréz* tisztítja meg a csonkon levő nyílt sebet. A mindenféle orvosi ellátás nélkül, az utcán eltöltött hetek egy leírhatatlan gennygócot hoztak létre. „Az Olaszországban, ápolónővéreként eltöltött éveim alatt sem találkoztam ilyen sebbel” – mondja *Teréz* anélkül, hogy elfordítaná tekintetét a lábcsontokról. Félóra hosszútart tart a kötés kicserélése. *Teréz*

nyugodtan és koncentráltan dolgozik. A végén *Lion* már összezsugorodva ül az ágy szélén. *Lopva* törli ki a könnyet a szeméből. *Teréz* ad neki egy bátorító paskolást a fejére.

Micsoda egy munkacsoport! A negyvenéves egykori rockzene-rajongó az angliai Stratford-upon-Avonból, *Shakespeare* szülővárosából, és a hetvenhárom éves hithű katolikus nyugdíjas ápolónővér Padovából, a Pó-síkság széléről is itt van. Mindketten teljes szívvel a szegények legszegényebbjeinek segítenek Kalkuttában. India nagyvárosa talán a legnyíltabban tárja elénk a szegénységet.

A Nobel-békedíjas Boldog Kalkuttai *Teréz* anya 1952-ben alapította világhírű klinikáját halálos betegek számára. Ebben a házban azok az emberek is méltósággal halnak meg, akik a világváros utcáin élve magányosan fejeznék be életüket.

Mindez a nagyszámú önkéntes segítőknek is köszönhető. A segítők szennyest mosnak, szétosztják az ételt vagy a gyógyszereket, sikálják a padlót, masszírozzák a betegek lábát, vagy egyszerűen csak beszélnek hozzájuk. Utazásuk és itt tartózkodásuk költségeit maguk vállalják. Még egy ebédet sem ad nekik a klinika.

A kalkuttai rend négy házában a nővérek mellett évente majdnem ötezer önkéntes segítőt dolgozik. Páran csak néhány napig maradnak, mások minden évben eljönnek, vannak akik éle-

tük nagy részét a klinikán töltik. Majdnem mindannyian elhagynak ezért egy meleg fészket az Egyesült Államokban, Japánban, Koreában, Új-Zélandon, Franciaországban, Németországban vagy Ausztriában. Kalkuttában pont mindennek az ellenkezőjével szembesülnek – éhezéssel, nyomorral, fájdalommal, szenvedéssel és elhagyatottsággal.

„Hogyan is élvezhetném életem alkonyát, ha itt ez a nyomor uralkodik?”

Teréz szemei csillognak nagy szemüvege mögött. Előre hajolva áll a sűrű kőből készült mosogató fölött, és a műtőeszközöket mossa el éppen.

Negyven évig dolgozott Olaszországban ápolónőként. „Még mielőtt az első nyugdíjam megérkezett a számlámra, világos volt előttem: nem hagyhatom abba egyszerűen a munkát”. Azóta Teréz az év tizenegy hónapját Kalkutta központjában, egy kis panzióban tölti. „Nem szeretem ezt a várost, de a szegényeit szeretem” – mondja. Teréz naponta tizenkét órát dolgozik a klinikán. Olaszországba csak akkor utazik, ha indiai vízumát meg kell hosszabbítania.

A halálos betegek klinikájának két termében száz vaságyon az emberek olyan állapotban fekszenek, amelyet nyugati világunkban nagyon ritkán vagy sohasem láthatunk. Csontig lesoványodva bámulnak üres tekintettel a semmibe, maguk elé motyognak, képzelődnek, üvöltenek vagy segítségért kiabálnak. Bár néhányan gyógyultan távoznak erről a klinikáról, a legtöbben azonban itt halnak meg. Majdnem minden reggel becsavarnak egy sovány testet egy vászonlepedőbe, és kiviszik a teremből.

A halálnak ez az állandó jelenléte az egyik oka annak, hogy *Philippe* újra és újra eljön Kalkuttába a klinikán segíteni. „Az indiai társadalom elfogadja a halált, ahelyett hogy tabuként kezelné és félelemmel venné körül.” *Philippe*, a harminchat éves reklám-

ügynök, Párizsban egy nagy kiadó székházában dolgozik. Most a kőpadlón kuporog egy beteg ágya mellett. A meghatározhatatlan korú férfi csontig le van soványodva. *Philippe* türelmesen dugja be az egyik kanál rizspépet a másik után a fogatlan szájba. Közben egy szalvétával letörli a beteg szája széléről az ételmaradékot. Hat évvel ezelőtt járt *Philippe* először Indiában, üzleti úton. Turistaként tért vissza és meglátogatta a klinikát. Néhány hónappal később ott állt Kalkuttában egy nővér előtt, hogy regisztráltassa magát önkéntesként. Következő nap már kezdhetett is. „Az életem akkoriban kátyúba került, elégedetlen voltam a munkámmal, problémáim voltak a barátnőmmel.” A szegények szolgálata radikális perspektívaváltást hozott az életébe. „Tudom, patetikusan hangzik, de azóta a körülöttem élő emberekre nagyobb szeretettel tekintek.” *Philippe* évente kétszer, tíz napra elhagyja párizsi összkomfortos életét. „Az itt töltött napok olyanok számomra, mint egy terápia”. Ezért feláldozza szabadságának nagy részét. Így vall erről: „Kalkuttában kilépek magamból, olyan dolgokat tudok megtenni, amelyekre Párizsban képtelen lennék”.

(Forrás: Missio Magazin, 2010., 6. szám, nov-dec.)

Jézus Krisztus az Élő Víz hordozója

A mai gyökértelen ember is szeretne rátalálni Istenre. Sokszor tudatlanságból, önzésből, vagy egyéb okokból Isten helyett olyan dolgokkal találkozik, vagy olyanokért lelkesedik, amelyek egyre messzebb viszik az őt szerető, és megváltó Jézus Krisztustól, lelki békéjének forrásától. *Juhász Zoltánné Aranka* is hosszú utat járt be az ezotériától az Élő Istenig. Így vall erről:

Szüleim vallástalanul neveltek. Nem hallottam vallásról, egyházzal, kereszténységről. Az általános iskolában történelem órán tanárunk futólag beszélt a papokról, mint valami embe-
rektől idegen, elnyomó társadalmi rétegről. Nyolc éves voltam, amikor édesapám meghalt. Akkor elemi erővel merült fel bennem a kérdés: mi történik a halálban? Akkoriban úgy fogalmaztam meg magamnak a választ, hogy az, aki „én” vagyok, az nem szűnhet meg, annak az „ennek” továbbra is lennie kell majd.

■ Mi indította az ezotéria felé?

Valamiféle lelki éhség. Egy munkatársamtól kölcsönkapott könyv olvasása szinte „gátszakadást” indított meg bennem. Keresni kezdtem a hasonló témájú írásokat, és válogatás nélkül faltam mindet. Eljutottam egy talpmasszázs tanfolyamra is, ahol a „szeretetteljes” légkörön túl az fogott meg, hogy szellemi dolgokról is szó esett. Addig én nem nagyon találkoztam olyan emberekkel, akik vallották volna, hogy a látható, megfogható dolgokon kívül más is létezik a világban. Itt javasoltak egy sámán-masszázs tanfolyamot, aztán már jött a többi magától.

■ Talált-e megnyugvást?

Akkor úgy éreztem: igen. Az anyagi világból való kiszakadásra, szellemi

megtapasztalásokra vágytam, és ezeket meg is kaptam a különféle meditációk, spiritiszta szeánszok, okkult beavatások során. Nagyon vonzónak tűnt a guruk, mesterek, beavatottak társasága, tudománya. Persze most már tisztában vagyok azzal, hogy jobb lett volna, ha nem így történik, mert már világosan látom, milyen veszélyeknek tettem ki magam azzal, hogy idegen, rosszakaratú szellemiségekkel teremtettem kapcsolatot. Tudatos keresztényként már szóba sem jöhet, hogy bármilyen okkult vagy ezoterikus dologba fogjak.

■ Mi volt az a pont, amikor mégis visszafordult a megkezdett úton?

Egy úgynevezett táltos meditáción többen rosszul lettek a jelenlévők közül. Volt, aki komoly pszichés sérüléseket szenvedett. Aztán az egyik résztvevő segítségével eljutottam én is egy olyan paphoz, aki tudott nekünk segíteni. Az első beszélgetést még sok-sok találkozás követte. Kezembe adta a Szentírást, és döbbsen fedeztem fel, mennyire személyesen szólít meg. Olyasmi érzés volt, mint amikor valami hihetetlenül nagy titkot talál az ember, olyan titkot, amely egy egészen új életbe vezet be, és amely új, szívbemarkoló távlatokat nyit előtte.

■ Sokan vannak ma is, akik úgy gondolják, hogy a nem-keresztény jellegű módszerek, filozófiák utat mutatnak...

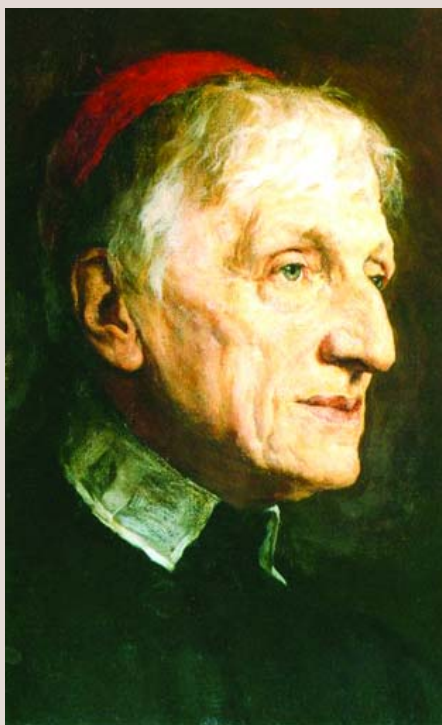
Amit én megértettem, az az, hogy az üdvösséghez egyetlen út vezet: Jézus Krisztus, Aki az Út, az Igazság és az Élet. A többi út tűnhet érdekesnek, lehet izgatónak, de mind zsákutca. Egy érett, felnőtt hitű katolikus keresztény embernek nincs szüksége senki másra, csak Jézusra, Aki meghalt, hogy mi élhessünk. Egyetlen filozófia vagy vallás alapítója, guruja, prófétája sem nyitott nekünk utat az örök életre, csakis Jézus, aki életét adta a mi boldogságunkért. A bűnbánat, és bűnbocsánat, az újrakezdés kegyelmét is csak ő tudja megadni. Csak Krisztus adhat olyan vizet a léleknek, amelytől soha többé nem szomjazik meg.

■ Miért nem jó egy keresztény hívőnek az ezotéria?

Azért, mert eltávolít Krisztustól. Az ezotéria jelentése: befelé vezető út, amely azt mondja: ismerd meg magad, és fedezd fel magadban „Istent”, a személytelen „energiagócot”, akinek a része vagy. A keresztény vallás azt hirdeti: Ismerd meg Istent, aki a Teremtő, és szerető Atyád, s az Ő szeretetének fényében ismerd meg magadat olyannak, amilyenek Ő alkotott. Ezért az ismeretért érdemes odaadni mindent. Egyszer valaki azt mondta: hidd el, hogy Isten legszebb álma vagy. Elhiszem. Ettől többet ki adhat nekem?

Kaufmann Mária

Boldog John Henry Newman bíboros és a misszió

XVI. Benedek pápa 2010. szeptember 19-én, Birminghamben, hetvenezer hívő jelenlétében avatta boldoggá Newman bíborost, aki a XIX. századi egyháztörténelem egyik legkiemelkedőbb alakja (1801–1890). Anglikán teológusként, negyvennégy éves korában katolizált. A Szentatya az előző esti imavirrasztáson elmondott beszédét személyes vallomással kezdte. John Henry Newman jelentős befolyást gyakorolt egész életére és gondolatvilágára. A modern idők egyik legnagyobb angol személyiségként jellemezte, „akinek alakja ma is hihetetlenül időszerű, és érdemes arra, hogy mindenki megismerje. Ő legyen a segítőtje a keresztények erőfeszítéseinek, hogy mindenhol elterjesszék Krisztus jó illatát.”

„Newman bíboros mottója: Cor ad cor loquitur (Szív szól a szívhez) megérteti velünk, hogy ő a keresztény életet az életszentségre való meghívásnak tekintette.” Így írt: „Én egy láncnak vagyok a láncszeme. Embereket összekötő kapocs vagyok. Isten nem véletlenül teremtett engem.” A misszióval kapcsolatban sajátosan

felértékelődnek ezek a szavak: láncszem vagyok és embereket összekötő kapocs.

Majd a hit terjesztőihez, a hitoktatókhoz fordult: „Valóban, hitoktatók nem tűzhetnek ki maguk elé jobb célt, mint azt, amelyet John Henry Newman fogalmazott meg híres beszédében, amelyben az értelmes, jól képzett világiak szükségességét hangoztatta. »Azt kívánom, hogy olyan világiak legyenek az Egyházban, akik nem önteltek, beszédükben nem meggonolatlanok, ...hanem olyan valakik, akik ismerik vallásukat, behatolnak vallásukba, tudják, hogy hol állnak.« Ma, amikor e szavak íróját oltárainkra emeljük, imádkozom, hogy az ő közbenjárására és példájára, az ő általa elének tárt vízió nagyobb erőfeszítésre buzdítson mindenkit, akik a tanítás és hitoktatás feladatával meg vannak bízva.”

II. János Pál pápa 2001-ben, Newman bíboros születésének kétszázadik évfordulóján mondta: „Newman arra a mélységes és időtálló meggyőződésre tett szert, hogy »Isten engem valami határozott szolgálatra rendelt. Olyasmit bízott rám, amit nem bízott másra. Küldetésem van«. Ezt a felismerést nemcsak hosszú élete, hanem halála után kifejtett hatása is messzemenően igazolta.”

Egészen sajátos a Newman által elének állított apostoli hithirdetés és küldetés: „...Amikor a Megváltó elment, tanítványai arra vállalkoztak, hogy útra kelnek és a föld minden országában hirdetik Őt, és megtérőket gyűjtenek az Ő nevében. Hirdették Krisztust, buzdították az embereket, hogy higgyenek, reméljenek Benne és szeressék ezt a Megváltót... Az apostolok komolyan az emberek lel-

kére beszéltek, az emberek szívéhez fordultak...”

„Nem kell a látható világról lemondanunk... az a feladatunk, hogy égi birodalommal változtassuk. Meg kell éreztetnünk a mennyek országát a földön... Ilyenek voltak az apostolok, akik égítettek módjára vándoroltak minden országon át a föld határáig, telítve munkássággal és eltelve mégis harmóniával. Mennyei volt a hivatásuk, de földi a munkájuk.”

A missziós területekre mutatva így ír: „Pillantsatok a nyomorúságra, a szegénységre és elhagyatottságra, lássátok meg az elnyomást és rabszolgaságot; menjetek oda, ahol szűköss az étel és egészségtelen a lakás. Vegyétek fontolóra a gyötrelmeket és szenvedést. Akarjátok tudni, miként kell mindezeket értékelni? Függesszék szemeiteket a Keresztre! Ott a Kereszten és Attól, aki azon függött, kapunk választ minden dologra. Ő a központjuk és magyarázatuk.”

Végül idézzük újból II. János Pál pápát: „...hálát adunk Istennek azért, hogy őt nekünk ajándékozta, egyben kérjük, hogy a mi földi zárandoklatunknak ez a megbízható és ékesszó-ló kalauza a kegyelem trónusa előtt is legyen hatalmas közbenjárónk minden szükségünkben.”

Dombai Mária

A budapesti Newman Központban – amely a római Newman Barátai Nemzetközi Központ kisebb „testvére” – *Beatrix Van den Borre* nővér gazdag Newman könyvtárat alakított ki. Elérhetőségek: H-1125 Budapest, Városkúti út 1/A. Tel.: 275-5827; e-mail: newman.kozpont@daswerk-fso.org

Egy üzletember afrikai iskolája

Egy afrikai pap és egy osztrák vállalkozó barátsága ajándékot hozott egy kis tanzániai falu lakói számára. Kilema egy szakiskolával gazdaggott, ami bizonyítéka annak, hogy kézzelfoghatóvá válik a világegyház szolidáris közössége.

„Megint itt van!” Izgatottan rohan a gyereksereg a terepjáró után. Integtenek, táncolnak, ujjonganak. *Walter Koch* tudja, hogy a gyerekek a zsebében lapuló édességnek is örülnek, nem csak személy szerint neki. Azért jött, hogy hamarosan felépítsen egy szakiskolát.

Az előzmény: van két ember. Az egyik vállalkozó, aki Steiermarkban él, és az elmúlt években felépített egy sikeres vállalkozást. A másik pap és egyetemi professzor, egy afrikai, aki Bécsben teológiából doktorált, ameltett az alsó-ausztriai gerasdorfi plébániát látta el. *Aidan* atya és Koch közös barátokon keresztül ismerte meg egymást. Kezdetben a kultúra, a gazdaság, az etika és a környezetvédelem iránti közös érdeklődésük tartotta őket össze. Baráti viszony alakult ki közöttük. Ez vezette el végül is a vállalkozót egészen Tanzániába, pontosabban Kilemába, *Aidan* atya szülőfalujába. Barátságukon alapszik a P. A. P. A. Bridge nevű szervezet működése is (*Aidan* atya – partnerség Afrikáért – a híd). Koch alapította 2008 végén,

hogy keretet adjon Tanzánia lakói iránti elkötelezettségének. „Isten gazdagon megajándékozott” – mondja a negyvenkét éves férfi. Ezért régóta gondolkozott azon, hogy jót tegyen azokkal, akik kevésbé szerencsések nála.

Születésnap pénz

Negyvenedik születésnapjára ajándékok helyett pénzt kért a már akkor ötgyermekes családapá. Ezeröttszáz euró gyűlt össze. Ezt az összeget Koch *Aidan* atyának adta, hogy falujában építsen belőle az óvoda részére új melléképületeket. Attól fogva az osztrák vállalkozó – *Aidan* atya javaslatait figyelembe véve – mindig újabb és újabb projekteket támogattott. Végül 2009 tavaszán elhatározta, végre meglátogatja barátját. A szegénység, az emberek sebezhetősége, az afrikai ország valósága mélyen megrázta az üzletembert. Ez volt az első afrikai útja. Feleségével elhatározták, hogy magukhoz vesznek egy hatodik gyereket. Az etiópiai *Teréz* anya-nővérektől adoptálták a kis *Emánuel*t. Amikor Koch harmadszorra Afrikába, poggyászában már kidolgozott terveket vitt egy szakiskola megépítéséhez. Mivel ő *Aidan* atya barátja, így a falu barátja is. A gyerekek és felnőttek magával ragadó nyitottsága különösen nagy benyomást tett Kochra: „Afrikában megtanulhattam, hogy mi európaiak talán gazdagok vagyunk anyagilag, de lelkiileg sokszor koldusszegények. A család értéke és az élet méltósága olyan dolgok, amelyeket Kilemában nagyra értékelnek, míg Európában egyre inkább feledésbe merülnek. A jövő számára Afrika egyszerűen többet ígér, mint

Európa. Ami az életörömet és az ember értékét illeti, Afrika magasabb életszínvonalat nyújt.”

Egy szakmát megtanulni

Koch hosszú távon is szeretne segíteni. Ahhoz, hogy egyáltalán munkát találjanak az emberek, először szakmát kell tanulniuk. Kilemában ez csak kevesek számára lehetséges. *Aidan* atyával közösen határozták el, hogy létesítenek egy szakiskolát, amelyben a lányok varró- és háztartási tanulmányokat folytathatnak, a fiúk pedig műszerésznek és asztalosnak tanulhatnak. A képzési programot kibővítették számítógépes és szoftverismeretekkel is. Elkészültek az építési tervek, majd megkapták a püspök és a helyi kormányzat hozzájárulását is az iskola felépítéséhez, amelyben feladatot kapott az a nővér is, aki majd az iskolát fogja vezetni.

Aztán Koch egy ideig szüneteltette az otthoni üzleti ügyeit, és eljött ebbe a faluba, hogy szervezői tehetségét és gazdasági tudását Kilema lakóinak rendelkezésére bocsássa. *Walter Koch* olyasvalamit ajándékoz a falu lakóinak, amiből az ő világukban sok, ám az övében mindig kevés van: időt és szívet.

(Forrás:

Allewelt, 2010. május-június)

Misszió papokért, szerzetesekért

A Szent Péter Apostol Műve (SZPA) a Pápai Missziós Művek négy ágazatának egyike. Az egyház egyik nagy kincse. Több mint százhusz éve tevékenykedik az egyház missziós területein a helyi papképzésben, erősítve a hitet és segítő kezet nyújtva a szegények felé.

A szervezetet 1889-ben a francia *Jeanne Bigard* alapította a missziós országok szemináriumainak támogatására. 1922-ben XI. Pius pápa emelte pápai státuszra. Elsődleges célja, hogy előtérbe állítsa a misszió szükségességét és apostoli jellegét valamennyi részegyházban annak érdekében, hogy szerzeteseiket, és különösen saját felszentelt papjaikat a helyi szellemi és kulturális környezetben képezhessék.

A missziós egyházmegyék csak nehezen tudnák előteremteni a képzéshez szükséges anyagiakat, így a Szent Péter Apostol Műve támogatói imádságukkal és anyagi hozzájárulásukkal alapvető segítséget nyújtanak. Jelenleg 1069 missziós egyházmegyét segítenek, 31 ezer papnövendék és 10 ezer szerzetes képzéséhez járulnak hozzá. Ennek ellenére is nagyon sokan vannak világszerte, akik azért nem folytathatják papi vagy szerzetesi képzésüket, mert az ehhez szükséges anyagi feltételek hiányoznak.

A szervezet jelenleg a világ százöt-

venhét országában tevékenykedik. Minden évben annak az országnak a papnevelő intézeteire, illetve papnövendékeire fordítja a figyelmet, amelyet a PMM nemzeti igazgatóságai Rómával közösen kiválasztanak. Ebben az évben Kongóba, Zambiába és Indonéziába juttatja el támogatását. Kongóban missziós kápolnák, közösségi házak és diákollégiumok építéséhez, valamint egy szeminárium újjáépítéséhez járul hozzá az SZPA. Zambiában és Indonéziában többek között egy szeminárium felújításához

és felszereléséhez, kollégiumok, tanárok házának építéséhez, missziós plébániák bővítéséhez, tetőjavításhoz, különböző továbbképzési programok beindításához és iskolai osztálytermek felújításához.

A Szent Péter Apostol Műve ösztöndíjjal is támogat papnövendékeket, főként afrikai és ázsiai országokban (Indiában, Zimbabwében, Zambiában,

Nigériában, Malawiban és Sri Lankán).

Itt Magyarországon még csak most kezdjük újra a Szent Péter Apostol Műve szolgálatát hatvan év után. Ezért anyagi támogatással még nem tudunk hozzájárulni az egyetemes egyház működéséhez.

Az SZPA tagjainak támogatása azért olyan fontos, mert ily módon válaszolunk missziós hivatásunkra, amelyre Jézus minden keresztényt meghív, s mert így tudjuk segíteni az egyház működését különösen azokon a területeken, ahol még új, fiatal katolikus

közösségek vannak, és amelyek nagyon szegények.

A segítség nem pusztán gazdasági jellegű, hanem az imában és a hit által áthatott életben gyökerezik.

Cikkeinkről bővebben olvashatnak a www.papaimisszio.hu weboldalunkon.

Küldetésben

Kollégiumszentelés Panchkuiban

„A magyar egyház, a hívek, a missziós gyerekek és különösen a Szeged-Csanádi Egyházmegye segítségével egy régóta dédelgetett álom valósult meg. Jó érzés tudni, hogy része vagyunk az egyetemes egyháznak, és jó megtapasztalni, hogy szeretve vagyunk. Imádkozni fogunk a kollégiumi gyerekekkel együtt a magyar katolikus egyházért.” (Dewprasad Ganawa, Jhabua Egyházmegye püspöke)

„Amikor hagyományosnak nevezett keresztény országokból az ember klasszikus missziós területre látogat, akkor egyből szembetűnik az evangélium frissessége. Nagyon sokat tanulhatunk mi, úgynevezett »régik« keresztény országok a missziós területeken élő keresztény közösségektől. Lehet, hogy mi, gazdagabb egyházak tudunk adni valamennyi anyagi támogatást az itt élő egyház számára. Igazából azonban az itteni egyház ajándékoz meg minket nagyobb értékkel, a közös találkozások által. S ez nagyon szépen kifejezi az egyház egységét.” (Kiss-Rigó László, a Szeged-Csanádi Egyházmegye püspöke)

Közép-India Jhabua egyházmegyéjében fekszik az a település, amelynek

nevét 2009 óta sok-sok missziós lelkületű honfitársunk megismerte. Panchkuiról nemcsak azt tudtuk meg, hogy a lakosság többsége hindu, és hogy többféle törzsi vallás is megtalálható köztük, hanem azt is, hogy a törzsi származású indiaiak a lakosság legszegényebbjé közé tartoznak, és nagy részük írástudatlan. A katolikus egyház missziós gondoskodása révén sokan váltak keresztényekké, akiket hitük miatt a hinduk gyakran üldöznek. Az egyházmegye élén jelenleg az első törzsi származású püspök, Dewprasad Ganawa áll. Indiában az iskolák, kórházak és egyéb humanitárius intézmények többségét a katolikus egyház tartja fenn, annak ellenére, hogy a keresztények aránya az indiai lakosságon belül két százalék körül van. Panchkui faluban egy fiú- és leánykollégium van, amelyben mintegy kétszáz, törzsi származású gyermek él és tanul.

2009 elején magyar papok egy csoportja – Sebastian atya, a Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatójának vezetésével – Panchkuiba látogatott. Akkoriban a kollégium épülete csupán egyetlen külső falakkal körül-

vett, és tetővel borított nagy terem-ből állt, amelyben semmilyen bútor sem volt. A gyerekek ebben az egyetlen légtérben éltek: a földön aludtak, étkeztek, tanultak. Az épületen kívül voltak a mosakodó vályúk és az árnyékszékek. A látogatáson résztvevő papokban már ekkor megfogalmazódott a kérdés, hogy vajon a magyar egyház, a hívek bevonásával hogyan tudna hozzájárulni a panchkui kollégiumban élő gyerekek életkörülményeinek javításához?

2009 adventjén a Pápai Missziós Művek felhívást tett közzé „Családi Missziós Advent” címmel. Célja pedig az volt, hogy imáinkkal és adományainkkal járjunk hozzá az épület lakhatóbbá tételéhez, legyenek tanulószobák, mosdók, bútorok és a legszükségesebb alapvető felszerelések. Emellett elengedhetetlennek tűnt a bővítés is, hiszen nagyon lé-

nyeges, hogy minél több kisgyerek találjon kisiskolás éveinek idejére megfelelő lakhatási és tanulási lehetőséget.

A felhívás kedvező visszhangra talált, magánszemélyek és közösségek, egyháziak és világiak, felnőttek és gyerekek csatlakoztak az akcióhoz, amelyet az advent után következő időszakra is kibővítettünk. A panchkui kollégium felújítása, bővítése a Szent Gyermekség Műve, azaz a Missziós Gyermek Társasága 2010-es nagyprojektjévé vált. Jelmondatukat életre váltva, „Kis imával és kis áldozattal” a magyar gyermekek is segítettek az indiai gyermekeknek.

A misszió hazai barátainak nagylelkű adományaiból a kollégium bővítéséhez szükséges összeg nagy része összegyűlt. Az építkezés május végén kezdődött. Ganawa püspök úr tette le

az új épületszárny alapkövét. Az építkezés pedig jó ütemben folyt.

A panchkui kollégium új szárnyát 2011. február 5-én áldották meg. Az ünnepi eseményre Jhabua egyházmegye és a kollégium vezetése a magyar egyház képviselőjében Kiss-Rigó László, szeged–csanádi megyés püspököt kérte fel, akit elkísért Sebastian atya is. A kollégium kis lakóinak nevében hagyományos arathival (azaz virágokkal és kókusszal díszített tálon meggyújtott füstölővel és virágfüzérékkel) fogadták a vendégeket, valamint magyar nyelvű feliratokkal.

Az eseményre a terület országgyűlési képviselőjétől kezdve a falu lakóiig nagyon sokan gyűltek össze. A kollégiumi gyerekek dízsorfolat álltak az új épületig, virágszirmokat szórva, énekkel, tánccal, hagyományos hangszeren játszott zenével vonultak fel.

A jelenlévők közös imája után Ganawa püspök megáldotta az új épületet. Kiss Rigó László püspök átvágta a szalagot, helybeli szokás szerint egy kókuszt megtört a küszöbön, majd Ganawa püspök kíséretében bement és felszentelte a termet. Az épület falán emléktábla örökíti meg, hogy a Szent Károly kollégiumot indiai és magyar püspökök áldották meg, valamint azt, hogy az épület a Szeged–Csanádi Egyházmegye, a ma-

gyarországi hívek és missziós gyermekek adományainak segítségével épült fel.

Ezután kulturális programok következtek. Az ünnepi műsorban táncok, énekek követték egymást. Ünnepi beszédében a magyar püspök a következőket mondta: „Nagyon meg vagyunk hatva és kitüntetve érezzük magunkat ettől a nagylelkű fogadtatástól. Én is köszönetemet fejezem ki mindazoknak, akik támogatták ennek a kollégiumnak a megépítését, és kívánom, hogy mindenki, aki itt tanul vagy dolgozik ebben az új kollégiumban, a jövőt építse a saját életében, jövőt a családjában, a közösségben.”

„Hálámat szeretném kifejezni a missziós gyerekek önzetlen áldozataiért, amelyeket az ottani gyerekek javára vállaltak. Továbbá a missziós gyerekekkel foglalkozó testvérekért, minden paptestvérért és a többi világi testvérért, akikkel Indiába utaztam, és akik nagy lelkesedéssel segítettek e cél elérése érdekében. A Szeged-Csanádi Egyházmegyéért, amely nagy támogatást nyújtott ebben az ügyben, az adakozó hívekért és minden jóakarátú emberért, aki szívből imádkozott és anyagilag is támogatta ezt az ügyet. A Pápai Missziós Művek és az Anyaszentegyház nevében szívből köszönöm, s kívánom, hogy Isten, aki a rejtettekben is lát, mindezeket százszerosan visszafizesse nektek.” (P. Benvin Sebastian Madassery, a PMM magyarországi igazgatója)

M. Fidelis nővér, a makói missziós gyermekcsoport (amely főként a környékbeli kistelepüléseken élő hátrányos helyzetű családok gyermekeiből áll) kísérője: „...A legutóbbi missziós foglalkozás alkalmával megmutattam a gyerekeknek a panchkui kollégium átadó ünnepségről készült képeket. Az én csoportom tagjai is mind kollégisták, így mélyebben érintette őket, amit láttak...”

Az újrakezdés folytatása

A Pápai Missziós Művek éves találkozója

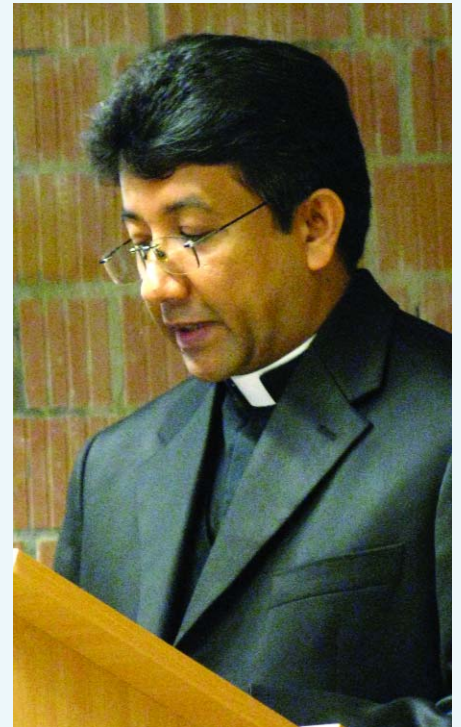
Az Isteni Ige Társasága, a verbita rend Szent Arnold Lelkigyakorlatos Háza adott otthont január 22-én annak a találkozóknak, amely a Pápai Missziós Művek elmúlt években végzett tevékenységét mutatta be.

„Nagy felelősségünk és küldetésünk az, hogy bátorítsuk gyermekeinket, hogy a világ más fiataljainak feljajánlják segítségüket... buzdítva őket arra, hogy felismerjék ezekben az emberekben Jézus arcát” – hangsúlyozta a találkozóra küldött üzenetében *Julius Janusz* apostoli nuncius, akinek üdvözlő sorait *Kurian Matthew Vayalunkal* tanácsos tolmácsolta. *Benvin Sebastian Madassery* atya, a Pápai Missziós Művek (PMM) magyarországi igazgatójának meghívására az egyházi és a világi társadalom képviselői is részt vettek az eseményen, valamint a PMM önkéntesei, támogatói és a missziós gyermekcsoportok vezetői. A nuncius örömet és köszönetét fejezte ki a PMM magyarországi működésével kapcsolatban, külön is kiemelve a Szent Gyermekség Művét, amely „a kis misszionáriusokat gyűjti egybe, s amely ma Magyarországon azon keresztény gyermekek jelképévé vált, akik az egyházat evangelizációs feladatában imádsággal, áldozatvállalással és a szolidaritás gesztusaival segítik”.

A találkozón jelen volt *Németh Zoltán* országgyűlési képviselő, valamint *Szabolcs Attila*, a PMM székhelyének otthont adó budapesti, XXII. kerületi polgármester is, aki kifejtette, hogy a kerület egészséges működéséhez, a

lakosság jó közérzetének biztosításához elengedhetetlen az egyházakkal kialakított kiegyensúlyozott, harmonikus kapcsolat. A keresztény egyházaknak a hitéletben és az oktatás-nevelésben kifejtett erőfeszítései pedig alapvetően fontosak a kerület jövőjét illetően.

A Pápai Missziós Művek tevékenységéről szóló beszámolójában *Sebastian atya* elmondta: az elmúlt éveket az 1995-ben történt újrakezdés folytatásának tekinthetjük. Magyarország egyszerre missziós terület, és a világmisszióban részt vállaló ország. Hazánkban a misszióval kapcsolatban sok nehézséggel találkozhatunk, amelyek leküzdése hosszú folyamat. Ezek között kell egyértelműen megvilágítanunk és hitelesen megjelenítenünk a katolikus egyház missziós szerepét, amely küldetésénél fogva az evangéliumi örömhír közvetítését jelenti lelki és gyakorlati eszközök segítségével. Az újrakezdés folytatásaként, a misszió iránti elköteleződés serkentése érdekében a legcélravezetőbbnek az tűnt, hogy a PMM négy ágazata közül (Hitterjesztés Műve, Szent Gyermekség Műve, Szent Péter Apostol Műve és a Missziós Unió) a legkisebbek, a gyermekek felé forduljunk. A magyarországi gyermekmisszió – azaz a

Szent Gyermekség Műve – újraindítása nagyban hozzájárul a többi három ágazat iránti figyelem felélesztéséhez.

Hogyan hat a gyermekmisszió a PMM többi ágazatára? – tette fel a kérdést. Mindenekelőtt annak felismerésével, hogy „a gyermekekhez a felnőtteken keresztül vezet az út” és hogy „a gyermekek a családjuk és közvetlen környezetük legjobb misszionáriusai”.

Egy-egy missziós gyermekcsoport beiktatása, a figyelem ráirányítása a missziós gyermekcsoportokra, integrálódásuk a helyi iskolai vagy plébániái közösségekbe, a nyilvánosság előtti közös megjelenésük, amikor a missziós gyermekek mintegy „kilépnek” közvetlen környezetükből a nagyvilágba – nemcsak közvetlenül a gyermekek missziós nevelését szolgálják,

de jelentősen hatnak a közvetlen és távolabbi nyilvánosságra –, ezzel is erősítve a PMM másik ágazatának, a Hitterjesztés Művének törekvéseit.

A gyermekek missziós nevelése azt a reményt is magában hordozza, hogy néhányukban egy idő után felébredhet a papi, szerzetesi vagy akár a misszionáriusi hivatás iránti vágy. Ennek figyelése, gondozása, és a Szent Péter Apostol Műve (azaz a papnevelés támogatása) irányába való terelgetése a missziós gyermekcsoportok vezetőinek finom érzékenységét és elkötelezettségét igényli.

A megerősödött kapcsolat a Pápai Missziós Művek, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai és a missziós gyermekcsoportokat befogadó helyi egyházközösségek papjai között pedig a legjobb példája a Missziós Unió célkitűzéseinek – azaz a papság missziós lelkületének megerősítését szolgáló célok megvalósításának.

A Szent Gyermekség Műve Magyarországon pünkösdkor ünnepli születésnapját. 2009 pünkösdjén, Rómában öt csoporttal, harmincnégy gyermekkel alakult meg. Ekkor XVI. Benedek pápa külön is köszöntötte a magyar gyermekeket. Biztosította őket: „Imádkozom a magyar misszióért”. 2010 pünkösdjén a máriaremetei Karizmák Ünnepeén Erdő Péter bíboros beszédében nagy reményeket fűzött a missziós gyermekek működéséhez.

2010 vége óta már az ország tizenhét településén, mintegy négyszázötven kis misszionárius tevékenykedik a nagyvilágban élő, náluk szerencsétlenebb körülmények között élő gyermektársaikért.

A magyar főpásztor, Erdő Péter azt mondta: „Hazánk, mint európai ország ugyan szoros jogi értelemben véve nem missziós terület, de hasonló gondokkal küzd, mint a többi, hagyományosan keresztény gyökerű társadalmak; és ebben az értelemben nagyon is rászorul a modernkori evangelizációra. Magyarországon több generáció nőtt fel, amelyek önhibájukon kívül nem találkoztak Krisztus örömhírével. Sajnos az elmúlt évtizedekben Magyarországon is egyre nagyobb teret nyert az elvilágiasodott kultúra, válságba kerültek a közösségek, a családok, csökkent a papi hivatások száma, előregedett a papság. Ebben az értelemben hazánk is missziós területté vált, ezért évek óta nagy erőfeszítéseket teszünk a hívek lelki gondozásának megtartásáért, megerősítéséért.”

A bíboros a plébániai missziók hagyományát említette, majd utalt arra, hogy, a magyar egyház nagy szeretettel fogadja a külföldről érkező Fidei Donum papokat az egyre súlyosabb paphiány enyhítésére. „A missziós szolgálatban meg kell feledkeznünk az önsajnálatról, és a szeretet fényében

kell mások felé fordulnunk. Több jel mutat arra, hogy a magyar hívek nyitottak az Egyház karitatív szolgálataira, amelyeket a nagyvilágban végez. A magyar hívek segítőkészsége az elmúlt években többször is erőteljesen megnyilvánult.” Meisner bíborost, kölni érseket idézte a katolikus misszió kapcsán: „Megfelelő arányosságra van szükség a lelki és az anyagi támogatások között.” Beszéde végén Erdő Péter elismerését fejezte ki a Pápai Missziós

Művek hazai működésével – különösen a Szent Gyermekség Művének a gyermekmisszió terén kifejtett erőfeszítéseivel – kapcsolatban.

A találkozót befejező hálaima előtt P. Juhos Ferenc verbita tartományfőnök záró beszédében felhívta a jelenlévők figyelmét: ahhoz, hogy a misszionáriusok hatékonyan tudják megjeleníteni Krisztus egyházát a világban, hitelesen kell felmutatniuk, hogy Hozzá tartoznak. Ez pedig úgy lehetséges, ahogyan az apostol ajánlotta: „Arról ismerjenek meg benneteket, hogy szeretitek egymást” (Jn 13,35).

Gambiában magyarként

Régi, gyerekkori vágyam volt, hogy egyszer misszióba mehessek. Peruról álmodoztam, nem tudom megmondani, pontosan miért. Egyszer hallottam, hogy ott élnek a legszegényebbek, talán ez hatott rám. Valami olyasmi élt bennem, hogy eddigi életem során mindenem megvolt, mindent megkaptam, többet is, mint amire szükségem volt, és ezt szeretném megosztani másokkal is.

Peru helyett Gambiába mehettek egy évre. Nagyon készültem rá, és azt hiszem életem legmeghatározóbb éve lett. Rengeteget tanultam ez alatt az

ták, hogy a boldogság nem a fizikai gazdagsághoz van kötve. Nehéz körülmények között is lehet boldog az ember, nem azon múlik. Tőlük tanultam azt is, hogy mit jelent igazán megosztani egymással azt, amink van. Náluk nincs olyan, hogy ez az enyém, az a tied, ha nekem van valamim, akkor az a tied is! A gyerekek ott is nagyon szeretik a cukorkát. Sohasem lehet elég belőle, de se baj. Ha például három gyerek várt cukorkára, és nálam csak két szem volt, nyugodtan odaadhattam nekik, félbeharapva, igazságosan elosztották.

idő alatt. Megtanultam értékelni a legalapvetőbb dolgokat, mint például a vizet. Ott, ahol nincs valami, vagy meg kell küzdeni azért, hogy legyen, felértékelődik minden. A hála lelkülete erősödött bennem az eddigi életemért. A gambiai emberek megmutat-

Úgy utaztam ki, hogy segíteni szeretnék nekik. De hamar rájöttem, hogy amit én kapok, az sokkal több, mint amit én adni tudok. Nekik az volt a legfontosabb, hogy ott voltam velük. Hálás vagyok azokért a tapasztalatokért, amiket átélhettem köztük.

Idehaza azt szeretném továbbadni, hogy Afrika és a harmadik világ csodálatos! Nem szabad megfélemlenünk róluk, azon kellene dolgoznunk, hogy olyan segítséget közvetítsünk számukra, amitől ők azok maradhatnak, akik!

M. Fidelis SSND

Könyvajánló

Gyökerekig h – egy év Gam

Szeretettel ajánljuk kedves olvasóink figyelmébe M. Fidelis nővér, a makói missziós gyermekcsoport kísérőjének könyvét.

A Miasszonyunkról Nevezett Szegény Iskolanővérek (hamarosan új nevén Boldogasszony Iskolanővérek) közösségéhez tartozó M. Fidelis nővér a tanítói, óvónői és hittanári diploma magyarországi megszerzése után, szinte napra pontosan egy évet töltött a nyugat-afrikai országban. Soma település körzetében – első ottani magyar misszionáriusként – részt vett a helyi óvoda és iskola működtetésében. A tanítás mellett játszóteret épített,

Afrika legkisebb országát három oldalról Szenegál határolja, nyugaton pedig az Atlanti-óceán. Gambia területe több mint tízezer négyzetkilométer, amelyen másfél millióan élnek. 1965-ben nyerte el függetlenségét, addig angol gyarmat volt. Meghatáro-

atód vallomása biában

varrt, főzött, szabadidős programokat vezetett. Küldetése eredményes teljesítésében alapos felkészültsége, a kontinens iránti nyitottsága, akaraterje, és hitbéli elkötelezettsége kiemelkedő fontosságú volt. Hazatérte után, 2008-ban tett örökfogadalmat. Fidelis nővér könyve színes, érdekes olvasmány, ugyanakkor hiteles kordokumentum, áldozatos munkájának, hétköznapijainak, benyomásainak irodalmi igényű összegzése. Kapható a nagyobb budapesti könyvesboltokban vagy megrendelhető a kiadónál (www.publikon.hu).

Szorgalmas nép – szép országban

zó törzseik: mandinka, fula, volof, jola, serer. Minden törzsnek saját nyelve van, de az ország hivatalos nyelve az angol. A népesség körülbelül kilencven százaléka iszlám vallású, néhány százaléka keresztény és egyéb vallású. A gambiai emberek a különbözőségek ellenére is békében élnek egymás mellett. Itt a misszió természetesen nem arról szól, hogy egyik vallásról a másikra térítsünk át valakit, hanem hogy a szórványban élő keresztényeket összegyűjtve közösséggé alakítsuk.

Két évszak váltakozik az évben: a rövidebb esős – júniustól tart november elejéig, és a hosszabb száraz – novembertől júniusig. Az esős évszakban rengeteg eső esik. Gyönyörű szép zöld ilyenkor a természet, minden burjánzik, él. Ez a mezőgazdaság, a rizstermesztés fő időszaka is. A földet kemény munkával készítik elő, főként a nők. Gátakat is építenek. Mindent kézi eszközökkel, semmiféle gépesítés nincs. Rengeteget és nagyon keményen dolgoznak. A rizs a legtöbb ember fő tápláléka. A száraz évszakban minden kiég, szinte sivataggá válik az egész természet. Ilyenkor a háziállatokat sem kötik meg, szabadon járnak, s próbálnak élelmet, vizet találni. Ez a kertészet időszaka. Nagy dolognak számít, ha egy családnak van egy körbekerített földdarabja. Általában ez cölöpkerítést jelent. Igen ám, de ezen a vidéken természetek élnek, amik mindent megemésztenek, ami az útjukba kerül, kivéve a betont és a vasat. Az öntözéshez szükséges vizet is sokszor nagyon messziről kell hozniuk. Hogy mit természetnek? Paradicsomot, kaszava gyökeret, édeskrumplit, sütőtököt, káposztát, répát,

okrát, salátát, spenótfélét... Ami a kertben terem, azt a piacra viszik és eladják.

A másik megélhetési lehetőség még a kertészetten kívül a halászat, mivel a Gambia folyó nagyon gazdag halban. A piacokon mindig nagy a zsúfoltság, hiszen az emberek egyik napról a másikra élnek. Amit aznap eladnak a piacon, abból veszik meg a családnak az ebédhez valót. Másrészt, mivel nincs áram, nincs hűtő, nem is tudnának több napra ételt raktározni a negyven fokos forróságban. Néhány adat, hogy könnyebb legyen viszonyítani: egy átlag fizetés körülbelül ötezer forintnyi. A legolcsóbb zsák rizs, ami egy családnak egy hónapra nem elég, az körülbelül 3500 forint.

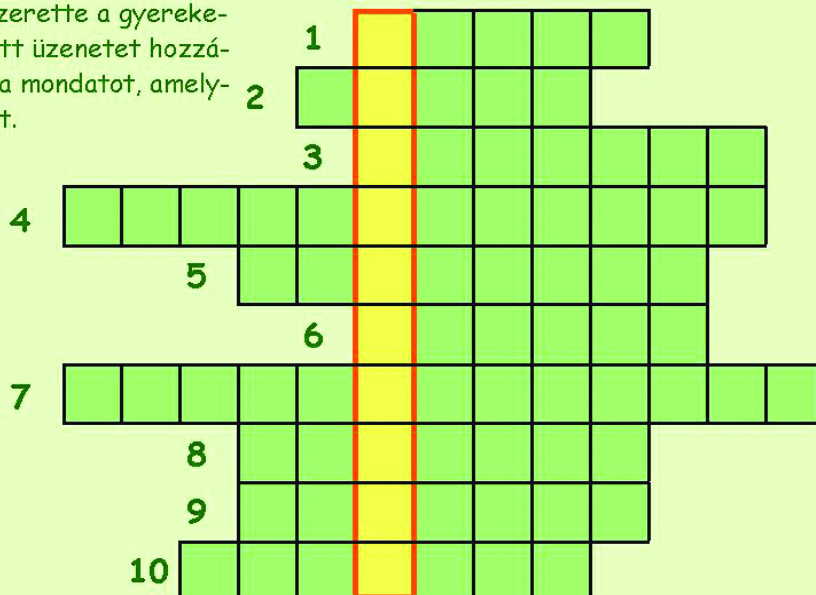
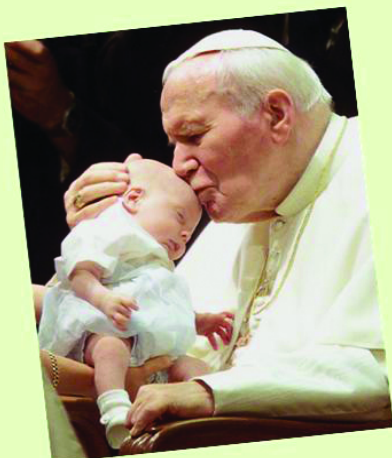
Gambiában még nincs tankötelezettség. A gyerekek boldogok, ha járhatnak iskolába, ha a család körülményei ezt megengedik. A missziók által vezetett iskolák általában magasabb színvonalúak, mint az államiak. A gyerekek felszerelése többnyire mindössze egyetlen füzet és grafitceruza. A tanárihiány és főként a tanárok képzésének alacsony foka még elég nagy probléma a vidéken. A gyerekek szülei nagyrészt még írástudatlanok. A legtöbb gyerek, főleg a lányok, már egészen kicsi koruktól dolgoznak otthon. Ők hordják a vizet, ők vigyáznak kisebb testvéreikre, takarítanak, sokszor főznek, és mosnak, míg a felnőttek a földeken dolgoznak. Ebben a kicsiny országban is ugyanúgy, mint a harmadik világ többi részén, az emberek nagyon egyszerűen élnek. Gambiát sokan „Smiling Coastnak” (Mosolygó partvidéknek) hívják, s valóban az. Az emberek mindenféle kedvesek és mosolygósak.

M. Fidelis ssND

Rejtvény

Boldog II. János Pál pápa nagyon szerette a gyerekeket és a fiatalokat. Sokszor intézett üzenetet hozzánk. A rejtvényben megtalálod azt a mondatot, amellyel leggyakrabban bátorította őket.

1. Hogy hívják azt a kongói egyházmegyét, amelyben azok a nővérek dolgoznak, akiknek személygépkocsira gyűjtünk, hogy könnyebben eljuthassanak az egyes missziós állomásokra?
2. Milyen színnel jelöljük Európát a missziós rózsafüzérben?
3. Milyen nemzetiségű volt Auguste Marie de Forbin Janson püspök atya, a Szent Gyermekség Műve alapítója?
4. Jézus missziós parancsa szerint mit kell hirdetniük az apostoloknak az egész világon?
5. Mit jelent a misszió szó?
6. Melyik hónapban van a Szent Gyermekség Műve legfontosabb ünnepe (Vízkereszt)?
7. Melyik országból származott II. János Pál pápa?
8. Melyik a misszió hónapja?
9. Melyik a legnagyobb testű afrikai állat, amely Ázsiában is honos?
10. Mikor ünnepli születésnapját a magyar Szent Gyermekség Műve?

A rejtvények helyes megfejtéseit szeptember 15-ig várjuk a missziós gyermekcsoportok kíséretétől.

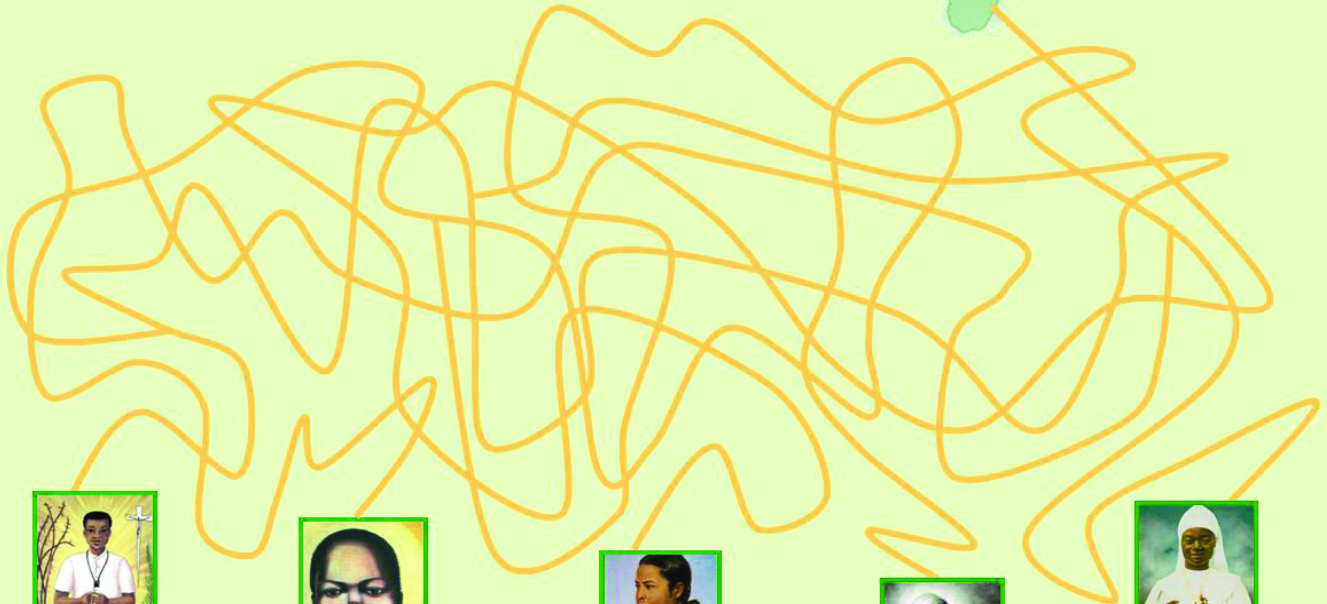

A nagybőjti rejtvényben egy afrikai szent nevét és szülőhazáját rejtettük el. A helyes megfejtés: **Szent Bakhita Jozefina** neve volt, aki **Szudánból** származott.

A szerencsés nyertések:

Simon Bernadett, Budapest
Szabó Mirella, Pápakovácsi
Truczko Balázs, Nyíregyháza

Találd meg, melyik az az afrikai szent vagy boldog, aki Madagaszkár szigetéről származott?

Boldog Isidore Bakanja

Szent Charles Lwanga

Boldog Victoire Rasoamanarino

Boldog Michael Ghebre

Boldog Anuarite Nengapeta

AZ elefánt és a mókus

Afrikai népmese

Beköszöntött az esős évszak. Annyira zuhogott az eső, hogy a folyók kiöntöttek, s a víz napról napra tovább emelkedett. Az áradás elől még az elefántnak is menekülnie kellett, nehogy vízbe fulladjon. Futtában egy gázlóhoz ért, ahol átlábolhatott a magasabb fekvésű túlsó partra. Amikor a gázló egyik sziklájára akart lépni, egy rémült, ágba kapaszkodó mókust pillantott meg a sebes áradatban.

- Ments meg, ments meg, elefánt, különben végem van! - rimázkodott a mókus.

Az elefánt megsajnálta az állatkát, odanyújtotta ormányát, és kiemelte a vízből. A mókus örömeiben sírva köszönte meg, azután felkapaszkodott az elefánt hátára, s megfogadta, hogy soha nem hagyja el nagy segítőtársát.

Az elefánt, hátán a mókussal, szerencsésen átgázolt a túlsó partra. Eleinte volt élelmük bőven, banán, manióka és mindenféle egyéb gyümölcs. A víz azonban tovább emelkedett, és újból menekülniük kellett. Végül egy magasabb, kavicsos területre értek. Megéheztek. De ott se manióka, se banán nem termett, amit az elefánt az ormányával leszedhetett volna, de még fű se nőtt. Semmi enivalót nem talált. Lefeküdt szomorúan egy roppant magas fa tövébe. Akkor a mókus lemászott a hátáról, és felkapaszkodott a roppant magas fára. Egyszer csak potyogni kezdett az elefánt köré a sok gyümölcs, csak úgy rengett a föld körülötte. Mire az elefánt felébredt, mindenütt gyümölcs volt körülötte. Annyit ehetett, amennyi belefért, s még maradt is belőle. Ekkor a mókus lemászott a fáról.

- Látod, elefánt, te megmentetted az életemet, én pedig a tiédet.

- Most látom, hogy mit ér a jótett. Valóban a biztos haláltól szabadítottál meg, különben éhen veszttem volna - válaszolt az elefánt, s könnyezett a meghatottságtól.

Amíg az áradás tartott, a mókus mindennap felmászott a roppant magas fára, és elegendő gyümölcsöt rázott le elefánt barátjának.

**Sikereidben adj hálát,
mert Isten bízik benned!
Kudarcaid idején adj hálát,
és bízz Istenben!**

